Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)

Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 150 Ἑξάμηνη δρ. 80. Τρίμηνη δρ 45.—Τὸ φύλλον δρ. 4

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ἐπιταγαί, ταῖς κτλ.) ἀνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθήνας».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΔΙΑΠΑΟΥΛΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42. παρὰ τὸ Βορφάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος — *Ἀθῆναι, 26 Ἰουλίου 1941* — *Ἔτος 63ον.—Ἀριθ. 34*

ΔΑΥΙΔ ΚΡΩΦΟΡΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JOHN BUCHAN

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Ἡ βοὴ τοῦ ποταμοῦ δυνάμωνε ἢ ἀδυνάτιζε ἀνάλογα μὲ τοὺς ἐλιγμοὺς ποὺ ἔκανε μέσ' στὸ βουνὸ ὁ ὑπόγειος αὐτὸς διάδρομος. Ἔξαφνα εἶδα ἀπὸ μακρυὰ ἕνα φῶς, μὰ δὲν μοῦ φάνηκε σὰν τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Σιγὰ-σιγὰ τὸ φῶς γινόταν μεγαλύτερο. Ἐξαφνα ὁ διάδρομος ἄνοιξε ἀπότομα καὶ βρέθηκα μέσα σὲ μιὰ ἀπέραντη αἴθουσα. Ἦταν τόσο ψηλή, ὥστε δὲν μποροῦσα νὰ διακρίνω τὸ ταβάνι της, μόλο ποὺ φωτιζόταν ἄπλετα ἀπὸ χιλιάδες πυρσοὺς καρφωμένους γύρω γύρω στοὺς τοίχους κι' ἀπὸ μιὰ πελώρια φωτιὰ ἀναμμένη στὴν ἄλλην ἄκρη. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἦταν τὸ θαυμαστὸ σ' αὐτὴ τὴ σπηλιὰ ἦταν ἡ ἀριστερὴ πλευρά της ποὺ κοβόταν ἀπότομα σ' ἕνα φοβερὸ βάραθρο. Ἡ πλευρὰ αὐτὴ κλεινόταν ἀπὸ ἕνα ὁδάτινο τοῖχο, ποὺ τὸν σχημάτιζε ὁ καταρράκτης, ποὺ σὲ ἀπόσταση λίγων μέτρων ἀπὸ τὴ σπηλιὰ κατρακυλοῦσε ἀπὸ μεγάλο ὕψος γιὰ νὰ χυθῇ σὲ ἀπροσμέτρητο βάθος. Κάτω ἀπὸ τὴ λάμψη τῶν πυρσῶν καὶ τῆς φωτιᾶς ὁ ὑγρὸς αὐτὸς τοῖχος ἄστραφτε καὶ σπιθοβολοῦσε σὰν ἑκατομμύρια διαμάντια. Οὐδέποτε εἶχαν ἀντικρύσει τὰ μάτια μου πιὸ ὡραῖο καὶ πιὸ ἀσυνείθιστο θέαμα, καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ στάθηκα ἐκστατικός, θαυμάζοντάς το.

Μέσα στὴ σπηλιὰ αὐτὴν ἦταν συγκεντρωμένοι πάνω ἀπὸ διακόσιοι ἄνθρωποι, κι' ὅμως ἦταν τόσο εὐρύχωρη, ὥστε φαινόταν σχεδὸν ἄδεια. Ὅλοι κάθονταν χάμω, γύρω-γύρω στοὺς τοίχους, μὲ τὰ μάτια τους καρφωμένα στὴ φωτιὰ καὶ σ' ἕναν ἄνδρα ποὺ στεκόταν κοντά της. Ὅταν τὸν κοίταξα καλύτερα ἀναγνώρισα τὸν γέρο Κάφρο ποὺ εἶχα συναντήσει στὴν πρώτη μου ἐξερεύνηση τοῦ Ρόϊραντ. Στεκόταν ὁλόρθος καὶ ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, μὲ τὸ κεφάλι ριγμένο κατὰ πίσω. Ἕνας χιτώνας ἀπὸ λευκὸ πολύπτυχο ὕφασμα ἔπεφτε ἀπὸ τοὺς ὤμους του ὡς κάτω στὴ γῆ καὶ σφιγγόταν στὴ μέση του μὲ μιὰ φαρδειὰ χρυσὴ ζώνη. Τὸ κεφάλι του ἦταν ξυρισμένο καὶ τὸ μέτωπό του στόλιζε ἕνας δίσκος ἀπὸ σκαλιστὸ χρυσάφι. Ἀπὸ τὴν ἔκφραση τῶν ματιῶν του κατάλαβα ὅτι ἤτανε ἐντελῶς τυφλός.

— Ποιὸς ἦρθε; ρώτησε ὅταν μπῆκα μέσα στὴ σπηλιά.

— Ἕνας ἀγγελιαφόρος ἀπὸ τὸν Ἰνκολού! ἀπάντησα θαρρετά Ἔρχεται σὲ λίγο μαζὶ μὲ τὸν Ἑνρικέζ, τὸν ἄσπρο ἄνθρωπο.

Ὕστερα πῆγα καὶ πῆρα θέση στὴν πιὸ ἀπόμερη ἄκρη τῆς σπηλιᾶς ἀπ' ὅπου μποροῦσα νὰ τὰ παρακολουθήσω ὅλα δίχως νὰ χτυπάω πολὺ στὸ μάτι. Παρατήρησα ἀνάμεσα στοὺς Κάφρους, ποὺ ἦταν κοντά μου, ἐκεῖνον τὸν Μδάνγκα ποὺ τὶς προάλλες εἶχα διώξει μὲ τὶς κλωτσιὲς ἀπὸ τὸ μαγαζί. Εὐτυχῶς ποὺ ἤμουν τόσο λερωμένος, ὥστε εἶχα καταντήσει ἀγνώριστος, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε ἀπομακρύνθηκα λιγάκι ἀπὸ κοντά του.

Τὸ φῶς καὶ οἱ καπνοὶ τῶν δαυλῶν, ὁ μονότονος κρότος τοῦ νεροῦ ποὺ ἔπεφτε, ἡ σιωπὴ ποὺ βασίλευε στὴ σπηλιὰ καὶ ἡ κούραση ποὺ ἔνοιωθα, ὅλα αὐτὰ ἔκαναν βαρὺ τὸ κεφάλι μου. Ἔνοιωθα τὰ μάτια μου νὰ κλείνουν καὶ τὸν ὕπνο νὰ μὲ κυριεύῃ.

«Χρησιμοποίησε γιὰ κουτάλι τὸ μαχαίρι του κι' ἄρχισε νὰ μὲ ταΐζῃ . . .»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἡ σπηλιὰ τοῦ Ρόϊραντ

Τινάχτηκα ἀπὸ τὴ νάρκη μου ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ ἀναταραχὴ ποὺ ἔγινε γύρω μου. Ὅλοι εἶχαν σηκωθεῖ ἀπότομα. Μὲ τὸ δεξί τους χέρι χτύπησαν τὸ μέτωπό τους κι' ὕστερα τὸ σήκωσαν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἰνκολοῦ βρισκόταν σ' ὅλων τὰ στόματα. Μὲ τὸ βασιλι-

κό του βάδισμα ὁ Λαπούτα μπῆκε καὶ προχώρησε στὴ σπηλιά. Ὁ Ἑνρικὲζ τὸν ἀκολουθοῦσε σέρνοντας. Οὔτε ὑποπτεύονταν κἂν τὴν παρουσία μου καὶ ὁ Λαπούτα διατηροῦσε ὅλη του τὴν ἀπάθεια. Μόνο ὁ Ἑνριὲζ φαινόταν κουρασμένος καὶ κακόκεφος. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς εἶχε ἔλθει καβάλλα στὸ δικό μου ἄλογο.

Ὁ τυφλὸς ἱερέας προχώρησε πρὸς τὸν Λαπούτα με τὰ χέρια ὑψωμένα. Ὅταν ἔφθασε κοντά του ἐσταμάτησε καὶ ὁ Λαπούτα ἔπεσε στὰ γόνατα. Ὁ γέρος ἔβαλε τὰ χέρια του στοὺς ὤμους του καὶ μουρμούρισε κάτι λόγια ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τὰ καταλάβω. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ μοῦ θύμισε ἄθελά μου μιὰ εἰκόνα ποὺ στόλιζε ἕνα παλιὸ σχολικό μου βιβλίο τῆς Ἱερᾶς, ποὺ παράσταινε τὸν Σαμουὴλ νὰ χρίη τὸν Σαοὺλ βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ. Εἶχα ξεχάσει, μοῦ φαίνεται, τὸν κίνδυνο ποὺ μὲ ἀπειλοῦσε καὶ βρισκόμουν συνεπαρμένος ἀπὸ τὸ παράξενο μεγαλεῖο ποὺ ἔδιναν στὴν τελετὴ αὐτὴ τὸ μοναδικὸ περιβάλλον της: ἡ πελώρια σπηλιά, ὁ ὄγρος τοῖχος τοῦ καταρράκτη, ἡ ἀέβαιη λάμψη τῶν πυροσῶν καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὰ δυὸ κύρια πρόσωπά της, ὁ Λαπούτα καὶ ὁ φύλακας τοῦ φιδιοῦ.

Ὁ Λαπούτα πέταξε τὴ δορὰ τῆς λεοπάρδαλης καὶ παρουσιάστηκε ἐντελῶς γυμνός δείχνοντας ἔτσι τὶς θαυμάσιες ἀναλογίες τοῦ κορμιοῦ του. Ὕστερα ὁ γέρος ἱερέας σκόρπισε κάτι χόρτα ἐπάνω στὴ φωτιὰ κι' ἕνας ἐλαφρὸς καπνὸς ἀνυψώθηκε. Στὴ σπηλιὰ σκορπίστηκε ἡ ἴδια μυρουδιὰ ποὺ εἶχα αἰσθανθῆ καὶ ἄλλοτε στὴν ἀμμουδιὰ τοῦ Κιρκαίηπλ: μιὰ μυρουδιὰ γλυκειὰ καὶ διαπεραστικὴ καὶ τόσο παράξενη, ποὺ σοῦ πάγωνε τὸ αἷμα. Ὁ γέρος ἄρχισε νὰ γυρίζη γύρω ἀπὸ τὴ φωτιὰ κάνοντας πότε μικροὺς καὶ πότε μεγάλους κύκλους, τὸ ἴδιο ὅπως εἶχα ἰδεῖ τὸν Λαπούτα νὰ κάνη τότε, τὴν περασμένη ἐκείνη ἐποχή.

Εἴχαμε πάλι καθήσει ὅλοι κατάχαμα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Λαπούτα καὶ τὸν ἱερέα. Ὁ Ἑνρικὲζ βρισκόταν καθισμένος σταυροπόδι στὴν πρώτη γραμμή. Πόσο μικροσκοπικὸς φαινόταν ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς μαύρους κολοσσούς!

Ὕστερα ὑψώθηκε ἕνα τραγούδι, ὅπου ὅλοι ἔσμιξαν τὶς φωνές τους. Ὁ τυφλὸς ἱερέας ἀπάγγειλε μερικὰ λόγια καὶ ὁ χορὸς τοῦ ἀπάντησε σὲ μιὰ βάρβαρη μουσικὴ καὶ σὲ μιὰ γλῶσσα ἀκατάληπτη, ἀπὸ αἰῶνες νεκρή.

Σὲ λίγο οἱ ψαλμοὶ τελείωσαν καὶ τότε ὁ ἱερέας ἔρριξε καινοῦργια χόρτα στὴ φωτιά. Ἕνα πυκνὸ σύννεφο καπνοῦ ὑψώθηκε καὶ ἀπὸ μέσα ἀπ' αὐτὸ ξεχώριζε ἡ μορφὴ τοῦ γέρου ἱερέα ἀκαθόριστη καὶ σκοτεινή. Τὰ χείλη τοῦ γέρου σάλευαν σὰν νὰ μουρμούριζε χαμηλόφωνες προσευχές. Ἀπὸ τὸν Λαπούτα δὲν ἔβλεπα παρὰ μόνο τὴ ράχη του καὶ τὸ γυμνό του κεφάλι.

Ἔξαφνα ὁ ἱερέας ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς:

—Ὁ Θεὸς ἐμίλησε! εἶπε. Ὁ δρόμος εἶναι ἀνοικτός. Τὸ φίδι γυρίζει πίσω ἀπ' ἐκεῖ ἀπ' ὅπου βγῆκε.

Ἕνας ὑπηρέτης ἔφερε μιὰ μαύρη γίδα ποὺ βέλαζε παραπονιάρικα. Ὁ γέρος τῆς ἔκοψε πέρα πέρα τὸ κεφάλι μ' ἕνα πελώριο σπαθί. Ἐμάζεψε τὸ αἷμα σὲ μιὰ πέτρινη λεκάνη κι' ἔχυσε ἕνα μέρος ἐπάνω στὴ φωτιὰ ποὺ εἶχε κατακαθίσει.

— Μ' αὐτὸν τὸν ἴδιο τρόπο, πρόφερε, θὰ σβύση ὁ βασιλιὰς μέσ' στὸ αἷμα τὰ τζάκια τῶν ἐχθρῶν μας!

Ὕστερα μὲ τὸ δάχτυλό του ἐχάραξε ἕνα σταυρὸ ἀπὸ αἷμα ἐπάνω στὸ μέτωπο καὶ στὸ γυμνὸ στῆθος τοῦ Λαπούτα.

— Σὲ καθιερώνω βασιλιὰ καὶ ἱερέα τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου! εἶπε.

Ἡ λεκάνη ἄρχισε νὰ περνάη ἀπὸ χέρι σὲ χέρι. Ὅλοι βουτοῦσαν τὸ δάχτυλό τους στὸ αἷμα καὶ σημάδευαν τὸ μέτωπό τους. Ἀλείφτηκα κι' ἐγὼ κι' ἔτσι πρόσθεσα ἄλλον ἕνα λεκὲ στοὺς τόσους ποὺ εἶχε τὰ πρόσωπό μου.

—Ἱερέα καὶ βασιλιᾶ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, συνέχισε ὁ γέρος, σὲ καλῶ νὰ λάβης τὴν κληρονομιὰ τοῦ πάτερ Ἰωάννη. Κι' ἐκεῖνος ἦταν ἱερέας καὶ βασιλιάς, βασιλιὰς τῶν βασιλέων, ἀρχηγὸς τῶν στρατιῶν, κύριος τῆς γῆς. Ὅταν ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοὺς ἄφησε τὸ ἱερὸ Φίδι στὸ γιό του, σὰν δῶρο τοῦ Ὑψίστου καὶ σὰν ἐχέγγυο τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν ἐκλεκτό του λαό.

Κατόπιν ἀκολούθησε μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὀνόματα, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τὰ καταλάβω ὅλα, τ' αὐτί μου ὅμως ἐπῆρε μερικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχε ἀναφέρει ὁ Ἄρκολλ. Θὰ ἦταν ἡ σειρὰ τῶν βασιλιάδων ποὺ εἶχαν φορέσει τὸ Φίδι.

Ὁ ἱερεὺς κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ θήκη ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο μὲ πεπερίεργα σκαλίσματα, μάκρους πενῆντα ἑκατοστῶν καὶ πλάτους σχεδὸν τριάντα. Τὴν ἄνοιξε καὶ ἕνας καταρράκτης ἀπὸ κόκκινες πέτρες ἄστραψε μπρὸς στὰ μάτια μας.

—Ἰδοὺ τὸ Φίδι! φώναξε.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Λαπούτα, ὅλοι ἔπεσαν χάμω καὶ προσκύνησαν· ἔκανα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Ὅλοι εἴμαστε πεσμένοι μὲ τὸ μέτωπο στὸ χῶμα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ οἱ μαῦροι σήκωσαν τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ φωνάξουν τὸ ναί! Τὸ σήκωσα κι' ἐγὼ γιὰ νὰ ἰδῶ τί θὰ ἐπακολουθήση.

Ὁ ἱερέας ὕψωσε τὸ περιδέραιο ποὺ ἄστραψε σὰν ἕνας κόκκινος καταρράκτης. Ποτέ μου δὲν εἶχα ξαναδεῖ παρόμοιο κόσμημα κι' οὔτε φαντάζομαι ὅτι θὰ ὑπάρχη ὅμοιό του. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα μόλις πρόφτασα νὰ τοῦ ρίξω μιὰ ματιά, μὰ ἀργότερα μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ κρατήσω στὰ χέρια μου καὶ νὰ τὸ περιεργασθῶ μὲ τὴν ἄνεσή μου. Τὸ ἀποτελοῦσαν πενῆντα πέντε ρουμπίνια ποὺ τὸ μεγαλύτερο ἦταν σὰν αὐγὸ κότας καὶ τὸ μικρότερο ξεπερνοῦσε τὸ νύχι τοῦ μεγάλου μου δάχτυλου. Τὰ ρουμπίνια αὐτὰ εἶχαν σχῆμα μακρουλὸ κ.' ἐπάνω στὰ μεγαλύτερα ἦταν σκαλισμένα γράμματα. Δὲν ἤμουν εἰδικὸς καὶ δὲν μποροῦσα νὰ ἐκτιμήσω τὴν ἀξία ἀπ' αὐτὸ τὸ περιδέραιο, ἀλλὰ καταλάβαινα ἀρκετά, ὥστε νὰ νοιώθω πὼς ἡ ἀξία του ξεπερνοῦσε κάθε ὑπολογισμό. Κάθε του ἄκρη ἦταν στολισμένη μὲ ἕνα μεγάλο μαργαριτάρι καὶ μὲ μιὰ χρυσὴ πόρπη.

[Ἀκολουθεῖ] ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

O fiorellin di siepa all'ombra nato...
Stecchetti

Σὲ ἄκρη βράχου, σὲ ἄγριο φράχτη, σ' ἔρημη ξερολιθιά,
κάτου ἀπὸ τὴ λάμψη τοῦ ἥλιου, κάτου ἀπ' τὴν ἀστροφεγγιά,
μὲς στ' ἀγκάθια, μὲς στὰ χόρτα, στέκουν τόσο ταπεινά,
καὶ σαλέβουν τὴν κορφή τους, ἀγριολούλουδα φτωχά.
Ἔχουνε τῆς γῆς τὴ χάρη, τὴν ἀγνότη τοῦ οὐρανοῦ,
κι' εἶναι στόλισμα τοῦ κάμπου, κι' εἶναι δόξα τοῦ βουνοῦ...
Τάνθη ξέσκεπα στοὺς πλούσιους κήπους πῶς μοσκοβολοῦν
καὶ κάθε καρδιὰ ταράζουν, κάθε στοχασμὸ μεθοῦν!..
Ἀγριολούλουδα, κρυμμένα, μοιάζουν μὲ δειλὴ ψυχὴ
ποὺ τοὺς μυστικούς της πόθους ἀμολόγητους κρατεῖ.

(1900-1941) ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΣΠΙΤΙ

Ἀγαπητοί μου,

Τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ ἔρχουνται στὸ γραφεῖο μας, ὅταν ἀκοῦνε νὰ λέμε, αὐτὲς τὶς ἡμέρες, πὼς σὲ λίγο ἴσως θἀναγκασθοῦμε νἀλλάξουμε οἴκημα, διαμαρτύρουνται: «Ἄ, ὄχι! νὰ μὴν ἀλλάξετε! Αὐτὸ θέλουμε μεῖς!—Μὰ εἶναι παλιό, κοντεύει νὰ γκρεμιστῆ...—Ἂς εἶναι! Ἐμᾶς ἔτσι μᾶς ἀρέσει. Ἔτσι τὸ συνηθίσαμε, ἔτσι τὸ ἀγαπήσαμε κι' ἔτσι πρέπει νἄναι τὸ γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως. Καινούργιο, στιλπνό, πολυτελές, δὲν θὰ μᾶς ἄρεσε, δὲν θὰ μᾶς ἔλεγε τίποτα, θὰ τὸ βρίσκαμε ψυχρό. Νὰ τὸ διορθώσετε, ἔστω, νὰ τὸ στηρίξετε γιὰ νὰ μὴν γκρεμιστῆ, καὶ νὰ μείνετε σ' αὐτό... γιὰ πάντα!» Δὲν εἶναι συγκινητικό; Τὰ Διαπλασόπουλα θέλουν τὸ γραφεῖο τῆς ἀγαπημένης τους φτωχό, παλιό, στενόχωρο ἀπὸ τοὺς τόμους ποὺ τὸ γεμίζουν. Ἔτσι τὸ γνώρισαν, ἔτσι μπῆκε καὶ μίλησε στὴν ψυχή τους. Καὶ γι' αὐτὸ ποθοῦν νὰ μὴν ἀλλάξουμε ποτέ. Τρέμουνε μὲ τὴν ἰδέα πὼς μιὰ μέρα μπορεῖ νὰ τὸ ζητήσουν σὲ μιὰν ἄλλη γειτονιά, σ' ἕναν ἄλλο δρόμο, σ' ἕναν ἄλλο ἀριθμό, καὶ νὰ βρεθοῦν μπροστὰ σ' ἕνα καινούργιο σπίτι, σ' ἕνα διαμέρισμα ἄξαφνα μοντέρνας πολυκατοικίας, μὲ μαρμαρένιες σκάλες, μὲ παρκέτα κι' ἴσως μέ... ἀνελκυστῆρα! Κι' οἱ στίβες τῶν τόμων καὶ τῶν φύλλων ἄφαντες, γιατί θὰ ἔχουν κλεισθεῖ σὲ ἀποθῆκες, κι' οἱ διάδρομοι ἐλεύθεροι, γυμνοί, καὶ κομψὲς πινακίδες σὲ κάθε στιλπνὴ πόρτα ποὺ νὰ γράφουν: ***Γραφεῖον διευθύνσεως, Διεκπεραίωσις, Συνεντευκτήριον*** κτλ. Τί ξάφνισμα! τί ἀπογοήτευση! τί ψύχρα! τί παγωνιά!..

Ἀλλὰ μήπως κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν λυπούμαστε, δὲν μελαγχολοῦμε, ὅταν συλλογιζόμαστε πὼς πρέπει νἀφήσουμε τὸ ἀγαπητό, τὸ ζεστό, τὸ παλιὸ αὐτὸ σπίτι, ὅπου κατοικοῦμε σαράντα χρόνια, μισὸ σχεδὸν αἰῶνα; Καὶ νὰ φύγω κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ γραφειάκι μου, τὸ δικό μου, τὸ ἰδιαίτερο—στὸ ἀπάνω πάτωμα—τὸ πασίγνωστο ἀπὸ τοὺς τόσους του ἐπισκέπτες καὶ τὶς τόσες περιγραφὲς ποὺ τοῦ ἔχουν κάνει, ὅπου μπῆκα νέος τριάντα χρονῶν γιὰ νὰ βγῶ γέρος, κι' ὅπου ἔχω γράψει τὴν ἀπειρία τῶν Ἐπιστολῶν μου, τῶν ἄρθρων μου, τῶν διηγημάτων μου, καὶ τὰ καλύτερά μου μυθιστορήματα καὶ θεατρικὰ ἔργα;.. Ποῦ θὰ πάω; Ὅσο ὡραῖο κι' ἂν θὰ εἶναι τὸ νέο μου γραφεῖο, θὰ εἶναι ποτὲ τὸ ἴδιο, θὰ ἔχη ποτὲ τὴν ἱστορία καὶ τὴ χάρη αὐτοῦ, τοῦ παλιοῦ;..

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὅταν πιάσαμε τὸ θρυλικὸ αὐτὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Εὐριπίδου, μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν κατακαίνουργο—πάντα ἀπὸ τὰ παλιὰ σπίτια τῆς Ἀθήνας—ἦταν ὅμως ἀρκετὰ καινούργιο, καὶ φωτεινό, εὐάερο καὶ πρόσχαρο ὅσο παίρνει. Γιατί ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πρόσοψή του μὲ τὰ ἕξη καθαυτὸ μεσημβρινὰ παράθυρα, εἶχε πολλὰ καὶ στοὺς ἄλλους τρεῖς «καιροὺς»—ἀνατολή, δύση, βοριᾶ—καὶ θέα μοναδική. Ἀπὸ τὰ ψηλὰ μάλιστα παράθυρα, φαινόταν ὅλη ἡ Ἀθήνα, κι' ἡ Ἀκρόπολη, κι' ὁ Λυκαβητός, καὶ τὸ Θησεῖο, κι' ὁ Ὑμηττός, κι' ἡ Πεντέλη κι' ὁ Αἰγάλεως, κι' ἡ θάλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ. Ἤταν κι' ἥσυχο σπίτι, γιατὶ ἡ Ἀγορὰ μὲ τὴν κίνησή της, τὶς φωνές της, τὰ καρροτσάκια της, δὲν εἶχε ξεχυθεῖ ἀκόμα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς ὡς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Δημητρίου. Κι' ἤμαστε τόσο εὐχαριστημένοι!..

Ἀλλὰ σιγά-σιγά, μὲ τὰ χρόνια, τὸ σπίτι ἐπάλιωνε, κι' οἱ μικρὲς ἐπισκευές, τὰ «μπαλώματα» δὲν τοῦ ἔκαναν τίποτα. Δίπλα του, πίσω του, μπροστά του, χτίζουνταν ἄλλα, πανύψηλα, ποὺ τοῦ ἔφραζαν παράθυρα, τοῦ ἔκοβαν τὸν ἀέρα καὶ τοῦ περιόριζαν τὴ θέα ἀπὸ παντοῦ. Κι' ἡ βουερὴ Ἀγορὰ κατέβαινε καὶ πλημμύριζε τὸ δρόμο μας ὁλοένα... Κι' ὅμως δὲν ἀποφασίζαμε νὰ μετοικήσουμε, ὄχι μόνο γιατὶ εἴχαμε συνηθίσει κι' ἀγαπήσει τὸ σπίτι, ἀλλὰ καὶ γιατὶ δὲν συμφέρει σ' ἕνα περιοδικὸ νἀλλάζη γραφεῖο. Δυστυχῶς, τὰ τελευταῖα χρόνια, τὸ πρᾶγμα ἔφτασε στὸ ἀπροχώρητο. Τὸ σπίτι κατάντησε σχεδὸν ἐρείπιο, καὶ τὸ Πανεπιστήμιο—εἶναι ἰδιοκτησία του—σκέφτηκε νὰ τὸ κατεδαφίση καὶ νὰ χτίση στὸ οἰκόπεδο πολυκατοικία. Μόνο οἱ περιστάσεις δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ τὸ κάμη τώρα, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἐψήφισε ἕνα κοντύλι γιὰ μιὰ γενναία ἐπιδιόρθωση. Θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν οἱ περιστάσεις νὰ τὴν κάμη κι' αὐτή; Δὲν τὸ ἔρουμε, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ξέρουμε ἂν θὰ μείνουμε μερικὰ ἀκόμα χρόνια—πρὸς μεγάλη χαρὰ τῶν Διαπλασόπουλων τῆς Ἀθήνας—ἢ θἀναγκασθοῦμε σὲ λίγο νἀλλάξουμε γραφεῖο, πρὸς μεγάλη τους λύπη. Ἀλλὰ τί νὰ γίνη; Τίποτα δὲν εἶναι αἰώνιο, *τὰ πάντα ῥεῖ*..

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΥΠΟΒΟΛΕΑΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

6.

Ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς γύρισε πάλι στὸ δάσκαλο.

— Μὰ τί κατάστασις εἶναι αὐτή; τοῦ εἶπε... Μόνο στὴν τάξη σας τὴ βλέπω. Ἐδῶ μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ ἀμελεῖς κι' οἱ ἠλίθιοι;

Ὁ καϊμένος ὁ δάσκαλος θέλησε νὰ ὑπερασπισθῆ τοὺς μαθητές του.

—Ὄχι, εἶπε, εἶναι καλὰ παιδιά. Σὲ μένα ἀπαντοῦν ὡραῖα. Ἀλλὰ ξέρετε τί συμβαίνει; Ἐσᾶς σᾶς φοβοῦνται, τὰ χάνουν...

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι αὐτό, εἶπε ὁ κ. Ἐπιθεωρητής. Πῶς δὲ μὲ φοβοῦνται καὶ στὶς ἄλλες τάξεις; μόνο ἐδῶ μέσα γίνουμαι φοβερός; Κάτι ἄλλο θὰ συμβαίνει...

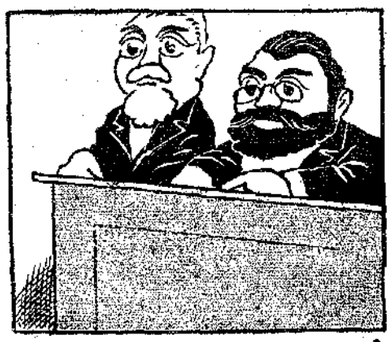

— Μὰ τί νομίζετε;

— Δὲν ξέρω, μὰ δὲν πιστεύω οὔτε πὼς τὰ χάνουν μπροστά μου, οὔτε πὼς εἶναι τόσο ἠλίθιοι. Ἀμελεῖς, ἀμελέτητοι, μπορεῖ. Μὰ νὰ λένε καὶ τέτοιες ἀνοησίες; Μυστήριο!.. Τέλος πάντων, ἂς ἰδοῦμε. Μπορεῖ νὰ τὸ ἐξιχνιάσουμε...

Ἐνῶ σιγομιλοῦσαν ἔτσι στὴν ἕδρα, σιγομιλοῦσαν καὶ στὰ θρανία. Τὰ παιδιὰ τὰ εἶχαν μὲ τὸν ὑποβολέα τους.

— Καϊμένε Σοφίδη, τοῦ ἔλεγαν, δὲν μᾶς λὲς; τίποτα! Λέγε μας τὴ λέξη καθαρά, σταρᾶτα, νὰ τὴν ἀκοῦμε. Τὰ νοήματα τί τὰ θές; Δὲν ξέρεις πὼς τὰ παρεξηγοῦμε καὶ λέμε ἄλλα ἀντ' ἄλλων;

Ὁ Σοφίδης πειράχτηκε:

—Καλὰ λοιπόν, εἶπε, ἄφοῦ εἶσαστε ἔτσι, ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς ξαναπῶ λέξη. Κάνετε καλὰ μονάχοι σας, ὅπως ξέρετε.

Ἄρχισαν τότε νὰ τὸν παρακαλοῦν:

—Ὄχι, ὄχι, μὴ θυμώνης! Ἐσὺ εἶσαι καλός, θὰ μᾶς λές. Μόνο...

Τελείωσε ἡ ὁμιλία στὴν ἕδρα, κόπηκε καὶ στὰ θρανία. Κι' ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς σήκωσε ἄλλον μαθητή, γιὰ «νὰ ἐξιχνιάση τὸ μυστήριο».

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ROMAIN ROLLAND

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος]

Διάταζε τὰ σύννεφα; —«Θέλω νὰ πᾶτε δεξιά». — Μὰ αὐτὰ πήγαιναν ἀριστερά! Τότε τὰ ἔβριζε καὶ ἐπαναλάβαινε τὴ διαταγή. Τὰ παραμόνευε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ, μὲ χτυποκάρδι, προσέχοντας ἂν δὲ θὰ βρισκόταν τουλάχιστο ἕνα μικρὸ νὰ τὸν ἀκούσῃ· ἀλλὰ αὐτὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέχουν ἥσυχα κατὰ τ' ἀριστερά. Τότε χτυποῦσε τὸ πόδι, τὰ φοβέριζε μὲ τὸ ραβδί του καὶ τὰ διάτάζε ὀργισμένος νὰ πᾶνε ἀριστερά: κι' ἀλήθεια, τούτη τὴ φορά, τὸν ἄκουγαν περίφημα. Ἦταν εὐτυχισμένος καὶ περήφανος γιὰ τὴ δύναμή του. Ἄγγιζε τὰ λουλούδια, ὁρίζοντάς τους νὰ μεταμορφωθοῦν σὲ χρυσωμένα ἁμάξια, ὅπως τοῦ εἶχαν πῆ πῶς ἔκαναν στὰ παραμύθια· καὶ μ' ὅλο ποὺ αὐτὸ δὲ γινόταν ποτέ, ἦταν βέβαιος πὼς δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ γίνῃ, μὲ λίγη ὑπομονή. Ζητοῦσε ἕνα τριζόνι, γιὰ νὰ τὸ κάνῃ ἄλογο: τοῦ ἔδαζε ἁπαλὰ τὸ ραβδί του στὴ ράχη κι' ἔλεγε μιὰ μαγικὴ λέξη. Τὸ ἔντομο τὸ ἔσκαζε· αὐτὸς τοῦ ἔφραζε τὸ δρόμο. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἦταν ξαπλωμένος μπρούμυτα κοντά του καὶ τὸ κοίταζε. Εἶχε ξεχάσει τὸ ρόλο τοῦ μάγου καὶ διασκέδαζε μὲ τὸ νὰ γυρίζῃ στὴν πλάτη τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶο, γελώντας μὲ τὰ στριφογυρίσματά του.

Σοφιζόταν νὰ δέσῃ ἕναν παλιὸ σπάγγο στὸ μαγικὸ ραβδί του καὶ τὸν ἔρριχνε σοβαρὰ μέσ' στὸ ποτάμι, περιμένοντας νἄρθῃ τὸ ψάρι νὰ δαγκώσῃ. Ἤξερε καλὰ πὼς τὰ ψάρια δὲν συνηθίζουν νὰ τρῶνε ἕνα σπάγγο χωρὶς δόλωμα οὔτε ἀγκίστρι· ἀλλὰ φανταζόταν πὼς γιὰ μιὰ φορὰ καὶ γι' αὐτόν, θὰ μποροῦσαν νὰ κάνουν μιὰ ἐξαίρεση· κι' ἔφτασε, μὲ τὴν ἀνεξάντλητη ἐμπιστοσύνη του, ὡς τὸ σημεῖο νὰ ψαρεύῃ στὸ δρόμο μ' ἕνα καμουτσίκι, μέσα ἀπὸ τὴ χαραμάδα μιᾶς πλάκας ὑπονόμου. Τραβοῦσε τὸ καμουτσίκι του πότε-πότε, πολὺ συγκινημένος, μὲ τὴν ἰδέα πὼς τὸ σκοινὶ ἦταν πιὸ βαρὺ αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ πὼς θὰ ἔβγαζε ἕνα θησαυρό, ὅπως στὴν ἱστορία ποὺ διηγόταν ὁ παπποῦς.

Ἀνάμεσ' ἀπ' αὐτὰ τὰ παιγνίδια, εἶχε στιγμὲς παράξενου ὀνειροπολήματος κι' ἀπόλυτης λησμονιᾶς. Κάθε τί ποὺ τὸν τριγύριζε σβυνόταν, δὲν ἤξερε πιὰ τί ἔκανε, δὲ θυμόταν κἀν τὸν ἑαυτό του. Αὐτὸ τὸν ἔπιανε ἀπρόοπτα. Ἐνῷ περπατοῦσε, ἐνῷ ἀνέβαινε τὴ σκάλα, ἕνα ξαφνικὸ κενὸ ἀνοιγόταν... Φαινόταν πὼς δὲ σκεπτόταν πιὰ τίποτα. Ὅταν γύριζε στὸν ἑαυτό του εἶχε μιὰ ζαλάδα, καθὼς ξαναβρισκόταν στὴν ἴδια θέση, μὲς στὴ σκοτεινὴ σκάλα. Ἦταν σὰν νὰ εἶχε ζήσει μιὰ ὁλόκληρη ζωή, στὸ διάστημα μερικῶν σκαλοπατιῶν.

ΡΟΖΕΛΑΝΤΙΑ

ΣΤΟ ΧΤΗΜΑ

Νύχτα ἀκόμα μὲ ξύπνισε τὸ τραγούδι τῶν βατράχων. Ἡ στέρνα εἶναι πολὺ κοντὰ στὸ κρεββάτι μου καὶ τὰ συμπαθητικὰ ἀμφίβια ἀποφασίσανε νὰ μὲ διασκεδάσουνε μὲ τὸ ζόρι. Δὲν μπορῶ νὰ κλείσω μάτι. Ἀνάμεσα ἀπὸ τῆς κληματαριᾶς τὰ πυκνόφυλλα, ξεχωρίζω τ' ἀστέρια ποὺ λάμπουνε. Ἕνας κόκορας ξελαρυγγίζεται. Λέει πὼς τὸ πρωὶ δὲ θ' ἀργήσῃ νἄρθῃ. Καὶ τὰ βατράχια συνεχίζουνε τὰ μονότονα τραγούδια τους. Ποὺ καὶ ποὺ βουτάει κανένα στὸ νερό· ἀκούγεται ἕνα πλάφ, ἕνα πετάλισμα. Τ' ἄλλα σταματοῦνε γιὰ λίγο τὶς φωνές, κι' ἔπειτα ξαναρχίζουνε δυνατώτερα. Σιγὰ-σιγὰ τ' ἀστέρια χλωμιάζουνε. Ἀργοξημερώνει. Πετάγουμαι χαρούμενη ἀπ' τὸ κρεββάτι πρὶν νὰ βγῇ ὁ ἥλιος καὶ πηγαίνω στὸ περιβόλι ν' ἀνασάνω τὴν πρωινὴ δροσιά. Τὰ βατράχια ἔχουνε τώρα σωπάσει, μ' ἀρχίσανε οἱ κότες νὰ φωνάζουνε ἐπίμονα ὅλες μαζύ:

—Κά! κά! κά! κά!...

Τί ὄμορφα ποῦναι στὴν καταπράσινη αὐλή! Οἱ ἄσπρες κάλες ὁλόρθες, μεγαλόπρεπες, μὲ τὶς κίτρινες μύτες τους, τὰ γιασεμιά, σὰ ντροῦλες, μὲ τὴ δυνατή τους μυρουδιά, τὰ γεράνια... Τ' ἀγιόκλημα, ποὺ δὲ βγάζει πιὰ λουλούδια, μπλέκεται πυκνὸ γύρω ἀπὸ τοὺς στύλους τῆς κληματαριᾶς.

Πιὸ πέρα τὰ δέντρα. Βερυκοκὲς φορτωμένες καρπό, κυδωνιές, μουριές.

Πλένομαι στὸ παγωμένο νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ. Ταΐζω τὶς κότες καὶ τὰ χηνάκια. Μέσα σ' ἕνα κοφίνι τῆς ἀποθήκης βρίσκω πέντε αὐγά, κι' ἄλλα τέσσερα μέσα σὲ κάτι ἀγκάθια ἀφημένα ἀπὸ τὶς κοκράνες, ποῦναι φοβητσιάρες καὶ γενᾶνε μακρυὰ ἀπ' τὸ σπίτι. Τὸ ρυάκι πέρνει νερὸ ἀπ' τὴ στέρνα καὶ κυλώντας φειδωτὰ τὸ φέρνει σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κήπου νὰ ποτήσῃ τὰ λαχανικά. Τὸ πηγάδι μὲ τὸ ἀδιάκοπο τούκου τούκου γεμίζει ὁλοένα τὴ στέρνα. Δὲν εἶναι οὔτε ὀκτὼ ἡ ὥρα, κι' ὅμως ὁ ἥλιος καίει δυνατά. Ἕνα τζιτζίκι ἀρχίνησε ἀνάμεσα στὰ κλώνια τῆς μουριᾶς νὰ τραγουδάει. Σὲ λίγο θ' ἀρχίσουν καὶ τ' ἄλλα καὶ τὸ μεσημέρι ποὺ θὰ καθήσουμε κάτω ἀπὸ τὶς μουριὲς νὰ φᾶμε, θὰ φωνάζουνε ὅλα μαζὺ καὶ θὰ συναγωνίζουνται τὸ ραδιόφωνο.

Πεταλοῦδες τριγυρίζουνε μέσα στὰ λιβάνια μὲ τὰ κόκκινα μικρούλια λουλουδάκια.

Ὅλη ἡ ἐξοχὴ κολυμπάει μὲς σ' ἕνα φῶς ζεστό.

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ

Δ'. 3—4

Τοῦ πονεμένου τὴν καρδιὰ ποτὲ μὴν προσταράξῃς,
κι' οὔτε κατάρας τοῦ ἀφορμὴ νὰ γίνῃ μιὰ σου πρᾶξις.
γιατὶ κατάρα ἀπ' ψυχὴ ποὺ βγαίνει πικραμένη
στοῦ Πλάστη τῆς τὴν ἀκοὴ ὁλότσα πηγαίνει.

Δ' 9

Σῶζε τὸν ἀδικούμενον ἀπὸ ἀδίκου χέρι
κι' ἂς μὴ διστάσῃ ἡ γλῶσσα σου κρίση σωστὴ νὰ φέρῃ.

ΙΔ'. 4

Ἂν τ' ἀγαθά σου ἐσύναξες μὲ ἀδικία μεγάλη,
γιὰ σένα δὲν τὰ σύναξες: θὰ τὰ χαροῦνε ἄλλοι...

ΚΑ'. 14

Μοιάζει στὸ βάθος ὁ μωρὸς μ' ἀγγειὸ πῶχει ῥαΐσει:
γνῶση καὶ μάθηση καμμιὰ δὲν μέλλει νὰ κρατήσῃ.

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΤΙΞΕΩΣ

(Ἴδε φυλλάδιο 38 τοῦ 1940)

ΤΟ ΓΑΪΔΟΥΡΙ ΤΟΥ ΜΠΟΥΡΙΝΤΑΝ

Ὁ Κωστάκης κι' ὁ μικρότερός του ἐξάδελφος Γιαννάκης, ἀφοῦ ἔτρεξαν κι' ἔπαιξαν μὲ τὸν καλό τους φίλο Σταχτερό—ἦταν στὴν ἔξοχή, καλοκαίρι—ἐκάθησαν νὰ ξεκουραστοῦν καὶ νὰ φᾶνε κάτι τί, γιατὶ πειτοῦσαν.

«Ἀ!», ἔκαμε ἀξαφνα ὁ Γιαννάκης, «ξεχάσαμε τὸ Σταχτερό! Κι' αὐτὸς ὁ καϊμένος θὰ πεινάῃ..

— Καὶ θὰ διψάῃ», πρόσθεσε ὁ Κωστής. «Ναί, ἄς τοῦ δώσουμε λίγο κριθάρι καὶ πολὺ νερό».

Ἔφεραν ἀμέσως ἕνα τσανάκι (πήλινο πιάτο) μὲ κριθάρι, κι' ἕναν κουβὰ κρύο νερό, καὶ τἄφησαν μπροστὰ στὸ Σταχτερό, ποὺ ξεκουραζόταν κι' αὐτὸς στὴ σκιά. Γκάριξε ἀπὸ χαρὰ ἄμα εἶδε τὸ κολατσιό του· πραγματικῶς πεινοῦσε καὶ διψοῦσε πολύ, κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ μασσουλίζῃ τὸ κριθάρι. Ἀφοῦ τὸ ἔφαγε ὅλο, ἄδειασε κι' ὅλο σχεδὸν τὸν κουβά, κι' ἐγκάριξε πάλι, σὰ νἄλεγε στοὺς φίλους του εὐχαριστῶ.

«Μπράβο!» εἶπε ὁ Κωστής· «εἶδες, Γιαννάκη; ὁ Σταχτερός μας εἶναι πιὸ ἔξυπνος ἀπ' τὸ γαϊδούρι τοῦ Μπουριντάν».

— Μὰ τί εἶναι τὸ γαϊδούρι τοῦ Μπουριντάν;» ρώτησε ὁ Γιαννάκης· «δὲν τὸ ξέρω».

— Νὰ σοῦ πῶ πρῶτα τί εἶναι ὁ Μπουριντάν. Ἦταν ἕνας φιλόσοφος τοῦ 14ου αἰώνα, ποὺ κάποτε, γιὰ νὰ φέρῃ σὲ δύσκολη θέση τοὺς ἄλλους φιλοσόφους, ἔκαμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεση: Ἂν ἕνα γαϊδούρι πεινάῃ ὅσο καὶ διψάῃ, μὰ ἔντελῶς τὸ ἴδιο, κι' τοῦ βάλουν μπροστά του, στὴν ἴδια ἐντελῶς ἀπόσταση ἀπὸ τὸ στόμα του, ἕνα δεμάτι ἄχερο κι' ἕναν κάδο (κουβᾶ) νερό, τί θὰ κάμῃ; πρῶτα θὰ φάῃ ἢ πρῶτα θὰ πιῇ;

— Πόστιμο κι' αὐτό!» εἶπε γελώντας ὁ Γιαννάκης.

«Ἄλλος ἔλεγε: πρῶτα θὰ πιῇ! ἄλλος: πρῶτα θὰ φάῃ! —Τίποτα! φώναξε ὁ Μπουριντάν· τὸ γαϊδούρι θὰ διστάσῃ τόσο πολύ, ὥστε δὲν θὰ ξέρῃ τί νὰ πρωτοκάμῃ, ὥς που τὸ κακόμοιρο θὰ φοφήσῃ ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα!

— Δὲν τὸ πιστεύω», εἶπε ὁ Γιαννάκης.

«Κι' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω», εἶπε ὁ Κωστής. «Μὰ ὁ ἰσχυριομὸς τοῦ Μπουριντὰν ἦταν ἕνα λογικὸ ἀστεῖο ἢ σόφισμα, ποὺ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση, κι' ἀπὸ τότε, ὅταν κάποιος διστάζῃ καὶ δὲν ξέρῃ τί νὰ πρωτοκάμῃ—ποὺ συμβαίνει πολλὲς φορὲς — λένε: σὰν τὸ γαϊδούρι τοῦ Μπουριντάν». (*)

Αὐτὸ ποὺ σᾶς παραθέτω εἶναι ἕνα ὑπόδειγμα, ποὺ δείχνει τὴ στίξη ***ὅπως ἔπρεπε*** νὰ εἶχε γίνει. Ἀρκετοὶ τὸ πλησίασαν ἀλλὰ λίγοι ἔφθασαν τὸ τέλειο. Ἰδίως τὰ εἰσαγωγικὰ δυσκόλευαν τοὺς περισσότερους, καθὼς κι' ἐκεῖνο: «Κι' αὐτὸς ὁ καϊμένος θὰ πεινάῃ...— Καὶ θὰ διψάῃ», ποὺ οἱ περισσότεροι τὸ ἔβαλαν σὰν μιὰ φράση, ἐνῷ τὸ ρῆμα ***«πρόσθεσε»*** ἔπρεπε νὰ τοὺς δείξῃ πῶς ἔπρεπε νὰ τὴ χωρίσουν.

Βραβεῖα ἔδωσα σ' ὅσους πλησίασαν περισσότερο τὸ ὑπόδειγμα, δηλ. σ' ὅσους εἶχαν λιγώτερες ἀπὸ 10 παρεκκλίσεις ἀπ' αὐτό. Α' Ἔπαινο πῆραν ὅσοι εἶχαν ἀπὸ 11—15, Β' Ἔπαινο ὅσοι εἶχαν 16—20, Γ' ὅσοι εἶχαν ἀπὸ 21—25 καὶ Εὔφ. Μνεία οἱ ὑπόλοιποι. Σᾶς συνιστῶ νὰ μελετήσετε καλὰ τὸ κείμενο, γιατὶ ὁ Διαγωνισμὸς αὐτὸς εἶχε ἐπιτυχία καὶ πιθανὸν νὰ τὸν ἐπαναλάβω σύντομα.

(*) Οἱ λέξεις αὐτές, καὶ μερικὲς ἄλλες παραπάνω, στὸ χειρόγραφο εἶναι ὑπογραμμισμένες. Στὸ τυπογραφεῖο γίνονται ἢ μὲ στοιχεῖα ἄλλου ρυθμοῦ, ἢ μὲ τὰ ἴδια ἀλλ' ἀραιά, ὅπως ἐδῶ. — Τὰ εἰσαγωγικὰ στὸ διάλογο δὲν εἶναι ἀπαραίτητα. Θάρρουσαν κι' οἱ παράγραφοι μὲ εἰς παῦλες ποὺ τοὺς χωρίζουν. Ἀλλὰ ὅταν λείπουν τὰ εἰσαγωγικά, χρειάζεται παῦλα καὶ στὸν πρῶτο παράγραφο τοῦ διαλόγου, ἐνῷ, ὅταν ὑπάρχουν εἰσαγωγικά, αὐτὴ εἶναι περιττή.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἀσημείωσαν ἡλικίαν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Γκάλικ*** [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*** [17Ε], ***Λευκὴ Καμέλια*** [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἄσπρος Γλάρος*** [16Ε], ***Χλωμὸ Φεγγάρι*** [15Ε], ***Σκιά*** [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον. Πρόμαχος τ. Ἐλευθερίας. Δακρυσμένο Χαμόγελο, Ἀλκυόνη, Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, Μέλλων Ναύαρχος, Πειραιώτισσα, Γαζία, Νυχτοτράγουδο, Ἄρπης, Αἰὲν Ἀριστεύειν.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: Σίφουνας, Μαχαρανή, Θύελλα, Ἅγις, Μπιάνκα Σορέλλι, Ἡρακλῆς, Ὑδραιόπουλο, Λουλούδι τῶν Ἄλπεων, Μηδὲν Ἄγαν, Πυράξενη Μικρούλα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: Φοῖνιξ, Ρεπόρτερ, Κόκκινη Αὐτοκράτειρα, Ἑλληνίς, Ἡλιοπερίχυτη, Ξανθὸς Ἱππότης, Ναΐς, Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος, Τσάρος, Γκλόρια, Ἐσμεράλδα, Μόνα Λίζα, Ναυτάκι.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον: Γαρδένια, Συλφίς, Λογχοφόρος τ. Βεγγάλης, Σείριος, Περαστικός, Κόρη τῶν Ἡρώων.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (κάτω τῶν 14 ἐτῶν)

Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Γαλανομμάτα*** [20Ε].

Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Σκυριανόπουλο*** [18Ε], ***Πληγωμένος Ἀετὸς*** [18Ε].

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Τάσος Κριθαρᾶς*** [16Ε], ***Νηρεὺς*** [16Ε], ***Νυχτολούλουδο*** [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον: Μαργαρίτα, Αἴγλη, Καμέλια, Κερασολούλουδο, Βοναπάρτης, Ἄσπρο Κουνελάκι, Φωφὼ Κριθαρᾶ, Ὀνειρεμμένη Πατρίδα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: Μακεδών, Φοῖβος, Ἄλκης Μύρας, Ἐγώ, Μορφεύς, Μικρὰ Καλλιτέχνις, Ὀρντινάντσα, Ἡλιαχτίδα, Στραβόξυλο.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον: Κωνστ. Στεργιόπουλος, Γλυκειὰ Ἠπειρωτοπούλα, Ἡλιαβασίλεμμα, Κόκα, Κόκκινη Γατούλα, Χιονοθύελλα, Μυστηριώδης Μορφή, Στοιχειωμένο Δάσος, Τρυποσάκκουλο, Μάρκος Μπότσαρης, Λευκὸ Κρινάκι.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον: Ἰβανόης, Μαρία Ἀντουανέττα, Νεφέλη, Ἀπολλώνιος, Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, Μουσίτσα, Δημ. Γεωργιάδης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Στὴν ἐξοχή.

Σκίτσο τοῦ ***Αἴσι***

ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸν ***Σίφουνα*** ἡ ***Σπίθα***
φωνάζει καὶ τοῦ λέει:
«Ἔλα νὰ φᾶς, Γιωργάκη,
καὶ τὸ φαΐ σου καίει».
Κι' ὁ Σίφουνας πῶχει δουλειὰ
γυρίζει καὶ τῆς κρένει:
«Μιὰ ὥρα, πές τοῦ φαγητοῦ,
ζεστὸ νὰ περιμένῃ...»

Ἀθηναῖος

***

— Πῶς σὲ λένε, μικρέ μου;
— Τάκη Νικολόπουλο.
— Καὶ τὸν ἀδελφούλη σου;
— Νίκο. Τὸ ἄλλο του ὄνομα δὲν τὸ ξέρω...

(Γεγονὸς) ***Μεγάλη Ἑλλὰς***

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΟΥ

Τὴν ἐρχομένη Κυριακή, 3 Αὐγούστου καὶ ὥρα Θ½ π.μ., στὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, (ὁδὸς Ἁγίου Δημητρίου, Ψυρρῆ), θὰ γίνῃ τὸ σαρανταήμερο Μνημόσυνο τοῦ* ΝΙΚΟΛΑΟΥ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ. *Παρακαλῶ τὰ παιδιά μου νὰ παρευρεθοῦν, γιὰ νὰ προσευχηθοῦν μαζί μου στὸ Θεὸ γιὰ τὴν ψυχή Του.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 48 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 24 Ἰουλίου 1941

ΚΑΘΩΣ εἴδατε, τὸ μυθιστόρημα «*Οἱ Κηδεμόνες τῆς Ντουντοῦς*» τελείωσε στὸ προηγούμενο φυλλάδιο. Ἤθελα, τώρα, νὰ βάλω στὴ θέση του ἕν' ἄλλο, πιὸ μικρό, νὰ βαστάξῃ ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου· ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπιτρέπει ὁ . . . Ἀνανίας. Ἔχει, λέει, νὰ κάμῃ τὴν «4ὴ Κυριακή», θέλει ἀκόμα νὰ δημοσιεύσῃ μερικὰ ἀπὸ ἀκεῖνα ποὺ σᾶς προανήγγειλε στὰ «Νέα τοῦ 1941». Ἐξ ἄλλου, ἐγὼ ἔχω καὶ τὸ Πένταθλο 1940-41. Καὶ τώρα ποὺ τὰ δωδεκασέλιδα καταργήθηκαν κι' οἱ Μ. Ἀγγελίες, ἀκράτητες, πιάνουν μιὰ καὶ δυὸ σελίδες, καλύτερα εἶναι νὰ περιορισθῶ σὲ δυὸ μόνο μυθιστορήματα — τὸν «Δαυΐδ», ποὺ θὰ βαστάξῃ ὅλο τὸ χρόνο, καὶ τὸ ἐξακολουθητικὸ ἀνάγνωσμα τῆς Κυρὰ-Μόρβας — γιὰ νἄχω τόπο καὶ γιὰ τάλλα, καὶ προπάντων γιὰ ἑκτενῆ κάπως διηγήματα.

Ἐξακολουθοῦν τὰ συλλυπητήρια γράμματα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Νικολάου Παπαδοπούλου, μεγάλα, ὡραῖα, συγκινητικά. Ὡς τώρα μοῦ ἔστειλαν κι' οἱ ἑξῆς: *Ἀληθινὸς Θρῦλος, Σκυριανόπουλο, Πληγωμένος Ἀετός, Πίστις-Πατρίς, Καμηλοπάρδαλις, Χρυσόφτερη Πεταλούδα, Γέλαστὸς Ἀντιαλοίαρχος, Ἀφροδίτη, Κίτρινη Ἀράχνη, Θερμὴ Πατριώτισσα, Καινούργιος-Παλμός, Μαγεμένο Βιολί, Χρυσόστερος Ἀετός, Στέφανος τῆς Δόξης* (μερικὲς ἀπὸ τὶς σκέψεις του θὰ τὶς δημοσιεύσω στὴ Σ.Σ.Σ.), *Διαβατάριχο Πουλί*, ὁ παλιός μου *Ἀετὸς τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων*, γιὸς τῆς *Καρδιᾶς* καὶ πατέρας τοῦ *Ἑλληνικοῦ Ἀετοῦ*, τοῦ *Κίμ* καὶ τοῦ *Πράσινου Γάτου* (πόσο συγκινήθηκα!), *Νάρκισσος, Σίσυφος*, ἡ παλιά μου *Παλλάς, Νίκη τῆς Ἑλλάδος, Μικρὴ Ὀρειβάτις, Πατρινὸ Διαβολάκι, Εὔθυμος, Μορφεύς, Ὅμηρος, Γαρδένια, Σείριος* καὶ *Ὑδραιόπουλο*. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Ἐπίσης καὶ τοὺς Συλλόγους «*Περισκόπιο*», «*Διαπλασοταρέα*» καὶ «*Λογχοφόροι τῆς Πίνδου*» γιὰ τὰ συλλυπητήρια γράμματά τους καὶ τὰ ψηφίσματα.

Τώρα πρέπει νὰ ξεκαθαρίσω τὴν Ἀλληλογραφία μου. Εἶναι πάλι πολλὰ γράμματα ποὺ ἔμειναν ἀναπάντητα καὶ πάλιωσαν τόσο, ποὺ δὲν εἶναι πιὰ δυνατὸ νὰ τοὺς ἀπαντήσω. Τἀναφέρω ἁπλῶς: *Νηρεύς*, 18 Ἰουν., *Ἀληθινὸς Θρῦλος*, ἀχρον. καὶ 22 Ἰουν., *Ἄρπης*, 25 Ἰουν., *Παιὰν τῆς Ἐλευθερίας*, 27 Ἰουν. (μὲ τὴν ἀπάντηση στὸν Διαγ. Κρυπτογραφίας), *Σκυριανόπουλο*, 27 Ἰουν. καὶ 7 Ἰουλ., *Νυχτοτράγουδο*, 10 Ἰουν., *Μουσίτσα*, 25 Ἰουν., *Λαχτάρα τῆς Λευτεριᾶς*, 23 Ἰουν., *Ἀθηναῖος*, 25 Ἰουν., *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*, 25 Ἰουν., *Μιμόζα*, 27 Ἰουν., *Ὅμηρος*, 28 Μαΐου, *Μενεξεδένια*, 9 Ἰουν., *Ἐθνικὸς Παλμός*, 5 Ἰουλ. (τὸ σκίτσο μὲ τὰ χρώματα δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ) καὶ *Καίτη Μ. Φιλιππάκου*, 7 Ἰουλίου.

Τῶρα ἀπαντῶ σὲ λίγα ἀπὸ τὰ σχετικῶς νεώτερα.

Σίφουνα, 13 Ἰουλ. — θὰ διαβιβάσω τὰ συγχαρητήριά σου στὴ *Ροζελάντια* γιὰ τὸ ποίημά της. Γιὰ τάλλα ποὺ γράφεις, ἰδὲς τί λέω στὸν πρῶτο παράγραφο.

Ἀτλαντίς, 13 Ἰουλ. — δὲν θὰ τἄλαβα τὰ γράμματά σου ἐκεῖνα, γιατὶ τότε δὲν ὑπῆρχε συγκοινωνία μὲ τὴ Σύρο. Καὶ τὸ τελευταῖο σου μόλις σήμερα τὸ ἔλαβα. Ὅποτε μὴν παραπονιέσαι μαζί μου. Καὶ γράφε μου.

Λεβάντα, 12 Ἰουλ.—χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, ποὺ ἦταν καιρὸς νὰ γίνῃ, σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Μὰ γιατί πρωτιμᾷς τὰ μυθιστορήματα ποὺ ἔχουν θλιβερὸ τέλος;

Λουδοβίκε, 9 καὶ 16 Ἰουλ.—εἶπα στὸν κ. Φαίδωνα αὐτὰ ποὺ γράφεις γιὰ τὴν πρώτη μετὰ τὴ διακοπὴ Ἐπιστολή του. Γιὰ τὴν «Κυριακὴ» θὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ χωρέσῃ. Ἡ συγγραφεὺς αὐτὴ εἶναι πραγματικῶς πολὺ καλή.

Ξανθὴ Κουκλίτσα, 16 Ἰουλ.—ναί, ὑπομονὴ καὶ θὰ περάσουν ὅλα. Ἄλλωστε δὲν εἶναι καὶ τόσο φοβερὸ ποὺ θὰ κάμῃς τὸ καλοκαίρι σου στὴν πόλη. Ἡ διασκευὴ ξένων ποιημάτων στὸ πεζὸ εἶναι πολὺ ὠφέλιμη ἐργασία. Καὶ γενικὰ ἡ μετάφραση ἀπὸ ξένες γλῶσσες εἶναι κάποτε σὰ νὰ κάνῃ κανένας ἔργο πρωτότυπο. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ συμπλήρωμα.

Μανόλια, 12 Ἰουλ.—καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ συμπλήρωμα. Ναί, ἀφοῦ ὅλα ἀξήσαν, ὀποχρεώθηκα κι' ἐγὼ ναὐξήσω τὴ συνδρομή. Ἡ ἀγγελία σου πῆρε ἀριθ. 1505, ὥστε περίμενε. Τετράδια ἔστειλα.

Μόννα Βάννα, 10 Ἰουλ. — χαίρω ποὺ μπαίνεις καὶ στὴν κίνηση. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο ἐσημείωσα καὶ στὶς ἀγγελίες σου. Δυοσόχαρτο καὶ τετράδια ἔστειλα. Μὲ τὴν ἀγάπη σας, θὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἔκδοσή μου.

Ἄλκη Μύρα, 11 καὶ 18 Ἰουλ. — μὰ εἶναι τώρα καιρὸς γιὰ μίση; Αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ ξεχαστοῦν· Ὄχι, τὰ παιδιὰ τοῦ 1908 δὲν ἦταν «ἀμόρφωτα», ἀλλὰ ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης δὲν ἦταν τότε ἀκόμα γνώριμος καὶ κοινὸς ὅπως σήμερα.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Στραβόξυλο* (δεκτή·) *Ἰλιάναν* (μοῦ φαίνεται περίεργο, γιατὶ τὸ φυλλάδιό σου στέλλεται τακτικὰ σ' αὐτὴ τὴ διεύθυνση ποὺ ἔχεις καὶ στὸ γράμμα σου· ἐξέτασε, σὲ παρακαλῶ·) *Πειραιωτόπουλο* (δυστυχῶς, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μαθαίνετε γιὰ τὰ κομμάτια σας πιὸ γρήγορα· τὰ εἶπα αὐτὰ στὸν κ. Φαίδωνα κι' εὐχαριστήθηκε πολύ·) *Ἀληθινὸν Θρῦλον* (θὰ κοιτάξω ὅσα σκίτσα σου ἔχω καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ ἱκανοποιήσω· νἄξερες ὅμως πόσα ἄλλα, σταλμένα πρωτύτερα, περιμένουν τὴ σειρά τους. . . ἀγογγύστως!) *Χείμαρον* (καλὴ ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ ὁ κ. Ξ. σοῦ ἐξήγησε προφορικῶς γιὰ ποιὸ λόγο δὲν μπορῶ νὰ τὴν υἱοθετήσω·) *Εὔδοξον Τσολάκην* (μὲ χαρὰ ἔλαβα τὸ σύντομο γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό· λαθεινεῖς τὸ φύλλο; ἐγὼ τὸ στέλνω τακτικά·) *Μιμόζαν* (ἔχω πολὺ καλὴ ἰδέα γιὰ τὸ Σύλλογό σας· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ὡραία ἡ φωτογραφία· ἀλλὰ μικρή· θὰ ἰδῶ ἂν μεγαλώνῃ·) *Φαίδραν*, *Μπουμπουνάκι*, *Ναυτόπαιδα τῆς Νίκης*, *Παιᾶνα τῆς Ἐλευθερίας*, *Μαϊμουδίτσαν*, *Πλανήτην Κρόνον* κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 294ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Σεπτεμβρίου.

326. Λεξίγριφος

Κάποια χώρα μυθική,
—Πῆγαν ἥρωες ἐκεῖ—
Κι' ἕνα κατοικίδιο,
Τί πιστό! τὰ ἑνώνω,
Κι' ἔτσι τὴν πρωτεύουσα
Νήσου ἀπ' τὴ Μεσόγειο
Σ' ὅλους φανερώνω.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

327. Αἴνιγμα

Τοῦ σώματός μου μέρος
Μὲ τάρθρο του τὸ γράφω,
Καὶ μέγας τυφλὸς γέρος
Σηκώνεται ἀπ' τὸν τάφο.

Μουσίτσα

328. Πυραμὶς

+	= Φωνῆεν
* + *	= Σύνδεσμος
* * + * *	= Πίνεται
* * * + * * *	= Ἤπειρος
* * * * + * * * *	= Ὁμηρικὸς ἥρως
* * * * * + * * * * *	= Κάτοικος ἀσιατικῆς χώρας τῆς Τουρκίας.—Οἱ σταυροὶ καθέτως ἐπιστήμων ἐπαγγελματίας.

Τρυποσκόκκολας

329. Κρυπτογραφικὸν

12314567	= Θαλασσινὸν καλάστερισμὸς
23557	= Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης
3214527	= Γάλλος κλασσικός
4321	= Κράτος τῆς Ἀσίας
528147767	= Μυθικὸς ὡραῖος νέος
63547	= Πτηνὸν
7414567	= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Νεφέλη

330-334. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Ὕψος, Πάρος, νεαρός, λόγος, κρᾶσις.

Λευλεύδι τοῦ Βρεχεῖ

335. Φωνηεντόλιπον

κ—δκν—κ—λγτ

Κρεμανταλὰς

336. Ρεῖψος

γα γα γα γα κι
γα γα κι κι
γα γα ροιαὶ
γα γα κι κι
γα γα γα γα κι

Ἄσπρος Γλάρος

Τέλος τοῦ 294ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19.

175. Γαυγάμηλα (γάβ! γᾶ. μῆλα).—176. Μάχη · Μάγχη.—177. Ὁπὸς-ὄπως.

178.

Κ	
Δ Α Ν	
Π Ο Ν Ο Σ	
Κ Α Λ Α Θ Ο Σ	
Σ Ο Ρ Ο Σ	
Σ Η Σ	
Σ	

179. ΕΛΒΑΣ, (Λαβέ, Βάαλ, Ἄβελ, Σαββᾶ = ΕΛΛΑΣ).—180-184. Διὰ τοῦ ζεύγους ΠΛ: *πλάσμα, Πλαῦτος, πλαίσιον, πλοῦτος, σλῆθος.* — 185. *Ἡ διάδοσις τῆς Διαπλάσεως εἶναι ὁ σκοπός μας* (ἡ διὰ δόσις, τῆς δι' ὅπλα, σὲ ος ει, νέος, κόπος μας).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις, μὲ ἄτλε στοιχεῖα, δρ. 10, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν δέκα λέξεων 1 δραχμὴ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1,50 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 2. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΜΑ'—1424]

Ζάχαρη. Πόθεν δρμώμενη, τέκνον μου, ἐπῆρες αὐτὸ τὸ ὡραῖο! ψευδώνυμο;

ΑΚΑΚΙΟΣ

[ΜΑ'—1425]

Νά!! Ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ παρελθόντος ἐμφανίζεται ὁ **ΤΟΞΟΤΗΣ.** Ἀλί καὶ τρισαλί σὲ ἐκείνους ποὺ ταπεινὰ θὰ συγκρουσθοῦν μαζί του.

[ΜΑ'—1426]

Διαπλασόκοσμε ἄκου νέα: Ἡ ***Λευκοκαμέλια*** γαργαλίεται ἡ ***Νιόβη***, φοβᾶται τοὺς σκύλους ἡ ***Νέμεσις*** ("Αρη) πελάγωσε μὲ τὴ τριγωνομετρία, ἡ ***Ροδοβασίλισσα*** ζητᾶ ἰνδικὰ ὀνόματα. (Μάγια, Τίσακ, Ἰνκὰ διάλεξε).

Διαβατάριχο Πουλί

[ΜΑ'—1427]

Νηρέα - Ἄλκη Μύρα, θερμὰ εὐχαριστοῦμε γιὰ βραβεῖα. ***Λευκὴ Καμέλια, Αἰὲν Ἀριστεύειν, Σίφουνας.***

[ΜΑ'—1428]

Βαρύγδουπος: . . . καταζητούμενος ἀγευρέθη (!!!) ὁ

ΝΙΔΣ τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΑ'—1429]

Ἐμαθα ὅτι ἔγινε λανθασμένη χρῆσις ψευδωνύμου μου, ἀπὸ ἐξάδελφον Ἀληθινοῦ Θρύλου ΓΒ. Διατί, τέκνον μου;

ΑΚΑΚΙΟΣ

[ΜΑ'—1430]

Ἰδοὺ «*Λευκοὶ Ἀετοὶ*» δορυφόροι τῆς «Νίκης Ἑλλάδος» ἀποκαλυπτόμενοι. Στέφανος-Νίκης=Σαχίνης, Χείμαρρος=Μανιουτάκης, Κρητικόπουλο=Παπαζήσης, Ἐθζωνάκι=Σταυρίδης

ΚΑΤΑΔΙΩΚΤΑΙ

[ΜΑ'—1431]

Σκυριανόπουλο συγχαρητήρια, εὐχαριστήρια.—"Αττίλα: «*ὄχι!*», δεκταὶ διακεκριμέναι βαρυγδουπότητες.— ***Ἀποκηρύσσομεν*** μετὰ βδελυγμίας θρυλουμένην συλλογικὴν ὑπόστασιν!— ***Παμπουφότατε*** Ἄραμι..., ποῦ;!— ***Ἐβαρυγδουποποιήθη***: Δοξασμένο Ἀκρωτήρι.— ***Ἀπεβαρυγδουποποιήθη*** Μπότσαρης.

ΟΙ ΒΑΡΥΓΔΟΥΠΟΙ

Ἄγις, Σίφουνας, Αἰὲν, Ἀριστεύειν Δοὺξ Ὀμπλιγκαντώ, Δοξασμένο Ἀκρωτήρι.

[ΜΑ'—1432]

Τοὺς φίλους Βοσκαρούδ καὶ Φιλέρημον συγχαίρω γιὰ τὴν ἵδρυση τοῦ συλλόγου, εὐχόμενος ὅπως οἱ προσδοκίες τους ἐκπληρωθοῦν μέχρι τέλους.

Φιλαναγνώστης

[ΜΑ'—1433]

Σίφουνα: ὁ... «κίτρινος πυρετὸς» ὑπάρχει; ***Μαλλιαράκια:*** Καλῶς ὡρίσατε. Ψευδώνυμα;—***Ἰδεῶδες*** (....) ἐξακολουθεῖν νά... διηγοῦνται στὴ «Βραδυνή» ἀκαταπαύστως καὶ παταγωδῶς· τὰ κακορθώματά σου; "Ω κεραμίς...!! ***Νηρέα, Ἄλκη Μύρα:*** «Πόσα πιάσατε» ἀπ' τὴ «δουλειά;» (ΜΑ - 1185).

ΝΙΔΣ τοῦ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ

[ΜΑ'—1434]

Δοὺξ Ὀμπλιγκαντώ, χάρηκα πολὺ διὰ γνωριμίαν σου. Ἀλληλογραφοῦμε; Διεύθυνσις: "Αγ. Μελετίου 102 Γ. Γιακουμόπουλον δι' ***Ἀκάκιον***

[ΜΑ'—1435]

Σὸν ***Ἄγα:*** Πάλι ὡραῖο δῶρο εἶνω, στόν. . . Ροδόλφο Βαλεντίνο, τὸν κατακτητὴ τῶν ὅλων, καθὼς καὶ τῶν δύο... πόλων. Ἄρπα τὴν καὶ πάλι φίνα, ἀπ'τὴν ***Φαλακρὴ*** τὴν ***Χήνα.***

[ΜΑ'—1436]

Θεάματα. ***Δοξασμένο Ναυτόπουλο:*** Τὸ μικροσύλλικο. ***Ἀρνητής:*** Ὁ γράφων κατὰ παραγγελίαν. ***Γκύ***

[ΜΑ'—1437]

Ἀγαπημένη μου, ***Γκύ,*** μύριες εὐχοῦλες στὰ γενέθλιά σου. ***Προσκοπίνα***

[ΜΑ'—1438]

Προσεχῶς ἐπὶ σκηνῆς οἱ «Τρεῖς Σωμαφόλακες» (εἰδικὴ διασκευή). Πρωταγωνιστὴς ("Αρτανιάν): Φιλέρημος, "Αθως, Πόρθος, "Αραμις: Πάγος, Λαίμαργος, Λιχούδης. Σκηνικά. . . ζαχαροπλαστεῖον!

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
ΑΟΡΑΤΟΣ - ΑΓΙΟΣ

(Τριανδρία)

[ΜΑ'—1439]

Θεάματα. «Νίκη - Ἑλλάς»: Προσδρικὴ Σχολή. ***Δοξασμένο Ναυτόπουλο:*** Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη.— ***Γκύ:*** Δόκτωρ "Ερλιχ. ***Μυγκέ:*** Σφίγξ τοῦ Βορρᾶ.

Προσκοπίνα

[ΜΑ'—1440]

Σκυριανόπουλο, Νηρέα, Ξῖφος, εἶσθε ἀνόητοι.—Νηρέα, Ξῖφος, Σκυριανόπουλο, εἶσθε ἀνόητοι.— Ξῖφος, Σκυριανόπουλο, Νηρέα, εἶσθε ἀνόητοι.

ΣΙΦΟΣ-ΝΗΡΕΥΣ ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ'—1441]

Ξῖφος, Γκρὶ-Ντάφ, Νηρεύς, Τρικούβερτος, Σκυριανόπουλο-Ξῖφος, Γκρὶ-Ντάφ, Νηρεύς, Τρικούβερτος, Σκυριανόπουλο—Ξῖφος, Γκρὶ-Ντάφ, Νηρεὺς Τρικούβερτος, Σκυριανόπουλο; ! ; !

[ΜΑ'—1442]

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ «***ΕΥΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ***» ΔΙΟΡΓΑΝΩΝΕΙ ΤΗΝ 31-8-41 ***ΕΟΡΤΗ*** ΣΤΗ ***ΛΕΣΧΗ*** τοῦ ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ 3. ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ***(μετὰ Λαχείου)*** δραχ. 10 ***(δέκα)*** ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ: ***1-5 στὴν Λέσχη ταχτικά.***

[ΜΑ'—1443]

Παρόραμα [..1220]. Ἀντί: «Ἀνοιχτόκαρδοι»: ἡ Δόξα, διαβάστε: «Ἀνοιχτόκαρδοι»: ἡ ... Δόξα!

«ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑΣ»

[ΜΑ'—1444]

Πόλεμος μας κατέπαυσε. . . ***Τρικούβερτε, Σκυριανόπουλο*** εὐχαριστοῦμεν.

Ξῖφος, Γκρὶ-Ντάφ

[ΜΑ'—1445]

Ἀποκαλύπτω: Ἀλεποῦδίτσα=Καστάνης, Ἀναστενάρης=Κουτσουμπέλης, Μικρὸς Γόης=Κουζελέας. ***Χρυσοστέρι***

[ΜΑ'—1446]

Ξῖφος, Γκρὶ-Ντάφ, θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν συμφιλίωσιν σας—***Σκυριανόπουλο, Τρικούβερτος, Κυσμικός, Νηρεύς, Νικηφόρος, Τρεχαγυρευόπουλος, Θησεύς, Καλότυχος,*** καὶ ὅλοι οἱ κοινοὶ φίλοι των.

[ΜΑ'—1447]

Μεσοεντές — ***Γκρὶ-Ντάφ*** θερμὰ συγχαρητήρια! διὰ τὴν ἀνάδειξίν σας εἰς τὸ δημοφήφισμα τοῦ Μπελβεντέρε.

Ξῖφος

[ΜΑ'—1448]

Παρατείνουμε διαγωνισμὸ (ΜΑ' 1015) ἐπὶ ***ἕνα μῆνα.*** Ὑποστηρίξατε.

ΚΕΡΑΜΟΣΚΕΠΗΣ ΤΑΡΑΤΣΑ

[ΜΑ'—1449]

Παραιτοῦμαι μετὰ λύπης μου τοῦ συλλόγου «ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ». Λόγοι ἀνώτεροι τῆς θελήσεώς μου. ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ

[ΜΑ'—1450]

ΠΡΟΣΟΧΗ!!! ***Διαψεύδω ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΩΣ δίδων*** ΛΟΓΟΝ ΤΙΜΗΣ ***πῶς εἶναι πρόεδρος τῶν Λογχοφόρων ἢ ἔστω καὶ ἁπλοῦν μέλος αὐτῶν.***

Λίστ

[ΜΑ'—1451]

Λωτέ, 'Αρνούμεθα ν' ἀγοράσουμε προϊόντα «Νίκης Ἑλλάδος» καὶ δὴ Ζάχαρη. Διαπλασόπουλα συμφωνεῖτε;

ΚΟΥΝΟΥΠΙ ΨΥΛΛΟΣ

[ΜΑ'—1452]

Τὸ ***Κουνούπι*** συγχαίρει τὸν "***Ανω-κάτω*** γιὰ τὴν Ἀγγελία 1268.

ΚΟΥΝΟΥΠΙ

[ΜΑ'—1453]

Δίψευσις: Οὔτε... ***Πόθος*** ! οὔτε... ***Παστάζήσης*** ! οὔτε... Πνευματώδεις ἀποκαλυπταί, ἀδίκως... κουράζεσθε! Τὰ καϋμένα... παιδιά.

ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΣ ΤΟΥ 41

[ΜΑ'—1454]

Λωτός, μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ... ***ἀρμοδιόθιαν*** τοῦ, καταναλίσκει αὐτὴν εἰς παγερὰς ἀγγελίας. [Βλέπε ΜΑ' 1227].

Φιλέρημος

(γεν. γραμματεὺς «Πρασινης Ἀκτίνας»)

[ΜΑ'—1455]

Διαπλασόπουλα, Προκηρύσσομεν ἔκτακτον Διαγωνισμὸν γελοιογραφικῶν καρτῶν. Βραβεύονται 5. Συμμετοχὴ τρίδραχμος ἑκάστη. Προθεσμία ἕως 20 Αὐγούστου, Διεύθυνσις: Ἑλένη Ζαργούτσου, Τύχης 3, Ἀθῆναι. ***Χρυσοστέρι***

Ἄσπρη Θέλλα

[ΜΑ'—1456]

Εἰσερχόμενοι στὸ Διαπλασιακὸ Στερέωμα χαιρετοῦμεν ὅλους-ες καὶ ἀνταλλασσομεν μικρὰ μυστικά. Δ)σις ἀνωτέρω.

Χρυσοστέρι-Ἄσπρη Θέλλα

[ΜΑ'—1457]

Λιχούδη, ***ἔνα Καρὲ-δ-άκι;***

Λίστ

[ΜΑ'—1458]

Ἀνοιχτοκάρδων οἱ εὐσεβεῖς ἐξηνταχρονικοί στοχασμοί: «Αὕτη ἡ ἡμέρα ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος ἠγαλλιάσθημεν καὶ ηὐφράνθημεν ἐν αὐτῇ».

ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΡΥΛΟΣ
«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—1459]

Στέφανε τῆς Δόξης, κατὰ φαντασίαν... Πρόεδρε, ἐπαίρεσαι ἐπὶ θριαμβευτικῇ ἀποτυχίᾳ, συγχαίρων καὶ ἀξιοδάκρυτον ἑξάδα συν-τορπιλλιστῶν; «Δεσμὰ» ἔπρεπε νὰ σοῦ μείνουν, μὰ κάπως... διαφορετικοῦ εἴδους! «ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ»

[ΜΑ'—1460]

Ἀνοιχτόκαρδοι»—«Πέντε» λημονήσαντες... θανασίμους φυλετικὰς διαφορᾶς, περιεπτύχθησαν ἀλλήλους πρὸ κοινοῦ ἐχθροῦ: «ΝΙΚΗΣ-ΕΛΛΑΔΟΣ»

(ἂς μειδιάσωμεν!)

[ΜΑ'—1461]

Ἐπανέρχεται: Μπουμπούλ. Προσλαμβάνονται: Λόεγκρεν, Ἀόρατος. Ἀεὶ κρατύνεσθαι! «ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ»

[ΜΑ'—1462]

Εἰστέ ἕτοιμοι, ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες, ὅποιος δὲ ἀποστέλῃ ἔχει τὸν λόγον τῆς διαπλασιακῆς μου τιμῆς ὅτι θὰ τοῦ ἀνταποδώσω ταχέως. ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ

Γιὰ νὰ διαλέξετε Τόμους γιὰ τὸ καλοκαίρι σας

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

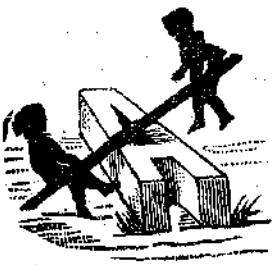

ΠΟ τοὺς 70 τόμους τῆς Διαπλάσεως ποὺ βγῆκαν ἀπὸ τὸ 1879 ὡς σήμερα οἱ 24 πρῶτοι, οἱ μικροὶ ἐκεῖνοι ἑξάμηνοι τῆς *Α' Περιόδου*, εἶναι ὅλοι ἐξαντλημένοι. Ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς *Β' Περιόδου*, τοὺς μεγάλους ἐτήσιους —1894 ἕως 1940, σαραντεπτά ἐν ὅλῳ, ἔχουν ἐξαντληθεῖ μόνο οἱ Τόμοι τοῦ 1894, 1895, 1896, 1908 καὶ 1918. Ἀπὸ τοὺς λοιπούς ὁ καθένας τιμᾶται *δραχ. ἑκατὸν πεντήκοντα.*

Ταχυδρομικὰ τέλη κάθε Τόμου, ποὺ πρέπει νὰ προστεθοῦν στὶς ἀνωτέρω τιμές: γιὰ τὸ Ἐσωτερικό, δρ. 5.

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἡ περιγκίπισσα Ροζάλβα, *Τὰ παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωππάρ* καὶ ὁ *Μικρὸς Κόμης*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1894.—*Ἐν Οἰκογενείᾳ*, *Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ* καὶ *Μαύρη καὶ Ἄσπρος*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1895.—*Καῖσαρ Κασκαμπέλ* (τοῦ Βέρν) καὶ *Ὁ Ὀρφανὸς τῆς Νέας Ὀρλεάνης*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1896 (ἐξηντλημένον).—*Ὁ Ἀκόλουθος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος*, ἡ *Ἀσπρούλα* καὶ ἡ *Οἰκογένεια Μαντζουράνα*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1897.—*Ἡ Σφίγξ τῶν Πάγων* (τοῦ Βέρν), οἱ *Μικροὶ Ροβινσῶνες τοῦ Βράχου* καὶ τὰ *Ταξίδια τοῦ Γιούλιβερ* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898.—*Οἱ Χρυσοθῆραι τῆς Ἀφρικῆς* καὶ αἱ *Περιπέτειαι τοῦ Ρογήρου*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1899.—*Ἔγγονος Αὐτοκράτορος*, ἡ *Χρυσοφόρος Φλέψ* καὶ ὁ *Πετρομαζευτής*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1900.—*Ὁ Θαυμάσιος Ὀρενόκος* (τοῦ Βέρν), αἱ *Ἀνεψιαὶ τοῦ Κυρίου Βῶρκε* καὶ ὁ *Φασουλάκης Ροβινσών*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1901.—*Τὸ Μέγα Δάσος* (τοῦ Βέρν), ἡ *Βοεροπούλα*, ὁ *Ἄσωτος Υἱὸς κτλ.* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1902.—*Αἰμιλία Χώβ*, τὰ *Παραμύθια τοῦ Καβιδουλίνου* (τοῦ Βέρν), *Ὁ γύρος τοῦ κόσμου* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1903.—*Οἱ ἀριστεῖς ταξιδεύουν* (τοῦ Βέρν), *Ἡ ἐξαδέλφη μου*, *Ἡμερολόγιον Ὀρφανῆς* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1904.—*Ἡ πόλις τοῦ Χρυσοῦ*, τὸ *Σχολεῖον τῶν Ζώων*, τὸ *Τροχόσπιτο* καὶ οἱ *Τρεῖς ἀκόλουθοι τοῦ Ἀρτανιάν*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1905.—*Ὁ Ναυτόπαις τοῦ Συρκούφ*, τὸ *Φεγγαρόπαιδο*, *Γι' ἀγάπη τοῦ ἀδελφοῦ*, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1906. — *Τὰ δίδυμα τοῦ Τράνσβααλ*, (συνέχεια τῆς *Βοεροπούλας*) ἡ *Φαντασμένη*, *Ὁ μαθητὴς τοῦ λοχία Φλογέρα* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1907.—*Διὰ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος*, *Μυστηριώδες Ἔγκλημα* (τοῦ Βέρν), *Μικρὸς παραμάγειρος*—*Μέγας μουσικός*, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1908 (ἐξηντλ.)—*Κοσμοκράτωρ* (τοῦ Βέρν), *Οἱ ἐξάδελφοι Κορπανώφ* καὶ ἡ *Μικρὴ Μαύρη Βασιλοπούλα* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1909.—*Τιάρκος καὶ Ζινέττα* (συνέχεια τοῦ *Λουδοβίκου Κορμᾶ*) εἰς τὸν τόμον τοῦ 1910.—*Λουδοβίκος Κορμᾶς*, *Αἱ πτήσεις τοῦ Κρᾶ-Κρᾶ*. *Οἱ Περιπέτειες τοῦ Νικόλα Καρακᾶ*, *Πρωτεὺς ὁ Νικητὴς τῆς Γοργόνος*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1911.-*Πέτρος Ριονσαί*, *Οἱ Ἄθλοι τοῦ Ἡρακλέους*, *Ὁ Δὸν Κιχώτης* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1912.—*Ὁ Μικρὸς Τζόκεϋ*, *Ἡ Κρινιώ*, *Ἄσπρο μυρμήγκι κοριτσάκι*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1913.—*Ὁ Λουλοὺ εἰς τὸ Μαρόκον*, *Ἔρβελὶν κατὰ Πλόκ*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1914.— *Ὁ Μικρὸς Μετανάστης*, *Ἡ Κασετίνα* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1915.—*Ὁ Μικρὸς Ἐρρῖκος Δαλλινύ*, *Ἡ Κασετίνα* (μέρος δεύτερο), *Ἡ Ἀρπαγὴ τῆς Ἰλιάδας* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1916.— *Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος* (τοῦ Βέρν), *Ἡ Βεντέτα*, *Ἔξω ἀπ' τὴ φωλιά*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1917.—*Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος* (συνέχεια), *Στὰ Βουνά*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1918 (ἐξηντλημένον).— *Χωρὶς Οἰκογένεια* τοῦ Μαλό). *Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος* (τέλος) *Ἡ Συμμορία τοῦ Ἀρλεκίνου* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1919.—*Χωρὶς Οἰκογένεια* (τέλος), *Δεύτερη Πατρίδα* (τοῦ Βέρν), εἰς τὸν τόμον τοῦ 1920.— *Δεύτερη Πατρίδα* (μέρος δεύτερον), *Ὁ Μικρὸς Ἐθελοντὴς* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1921.— *Τὸ Παιδὶ τῆς Μαύρης Μάσκας*, *Ἡ Διονυσία*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1922 —*Ἡ Μικρὴ Βασίλισσα*, *Ὁ Βράχος τῶν Γλάρων*, *Γυρεύοντας τὴν τύχη*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1923.— *Βαπτιστικοὶ τοῦ Ναπολέοντος* (συνέχεια τοῦ *Μικροῦ Ἐθελοντοῦ*), *Ἡ Ἀνθούλα*. *Οἱ Ψευτιὲς τοῦ Μυγχάουζεν*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1924.—*Ἡ κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ*, *Τὸ Δελφινάκι* (συνέχεια τῶν *Βαπτιστικῶν τοῦ Ναπολέοντος*), *Στὴν Ἐξοχὴ* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1925.—*Τὸ Σιδερένιο Χέρι*, *Ὁ Τζάκ*, *Ὁ Λευκὸς Χορὸς καὶ ἡ Μαύρη Ἀρκούδα* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1926.—*Ὁ Μοκοκό*, *Ὁ Τζὰκ* (μέρος δεύτερον), *Τὸ Θαυμαστὸ Ταξίδι* (τῆς Λάγκερλεφ) *Ὁ Μπέμπης Ἀρχιλήσταρχος* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1927.—*Στὴ σκιὰ τοῦ Πύργου*, *Τὸ Θαυμαστὸ Ταξίδι* (μέρος δεύτερον), *Διετεῖς Διακοπαί*, (τοῦ Βέρν), *Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρινα* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1928.— *Ἕνα παιδὶ μὲ τρεῖς οἰκογένειες*, (τοῦ Γρ. Ξενοπούλου), *Ὥς που νάβρῃ τὴ μητέρα της*, *Πράσινοι καὶ Βένετοι*, *Ὁ Πιτσιρῖκος*, *Θηριοτροφεῖον Τοτοῦ καὶ Σίας*, *Σπίρτο μονάχο*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1929 —*Ἡ καλύβα τοῦ Μπάρμπα Τόμ*, (τῆς Μπῆτσερ-Στόου), *Τρεῖς Μικροὶ Ἀεροπόροι*, *Μέσα στὴν Ἄβυσσο*, *Ἡ Ἀπεργία μας*, *Τὰ Ἀρκουδάκια Πρόσκοποι*, *Ὁ Βασιλιὰς τῆς Ἐρήμου* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1930.— *Δαυΐδ Κόπερφηλδ*, (τοῦ Δίκκενς), *Τὸ Παλιὸ Καράβι*, *Τὸ Λουλουδάκι τοῦ Τέμπλου*, *Ἡ Μικρὴ Ἄγνωστη*, *Περιπέτειες ἑνὸς Γάτου*, *Κανέλλης καὶ Σία*, *Ἀγόρια καὶ Κορίτσια* εἰς τὸν τόμον τοῦ 1931.— *Βασιλόπουλο καὶ Ζητιανόπουλο*, (τοῦ Μὰρκ Τουαίν), *Ἐδὶθ ντὲ Φερλάκ*, *Ἡ Γαλάζια Μαμμά*, *Νέες Περιπέτειες τοῦ Κανέλλη*, *Θηριοτροφεῖον Χάρου Κόμπλεν*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1932.—*Ἡ Περιουσία τῆς Μπέττυ*, *Ὁ Μάγος τῶν Φιδιῶν*, *Ὁ Μουστάκας*, *Ὁ Εἰρηνικός*, *Ὁ Λιχουδάκης*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1933.—*Ὁ Ἄσπρος Λύκος*, *Ὁ κληρονόμος τοῦ Ροβινσών*, *Τὰ Ἐπαγγέλματα τοῦ Πιερρότου*, *Τὸ Σκαλιστήρι* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1934.—*Ἡ Κληρονομιὰ τοῦ Φακίρη*, *Ὁ Ἀστὸς καὶ τὸ Ἄστρο*, *Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τοῦ μανδρότοιχου*, *Ἡ Ὀδύσσεια τοῦ Φουφούλη*, *Τὰ Σκυλιὰ τῆς Δανάης*, *Οἱ Περιπέτειες τοῦ Φλώρου καὶ τοῦ Ἀρουραίου*, *Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1935.—*Οἱ ἐξωφρενικὲς περιπέτειες τοῦ Ἀντιφὲρ* (τοῦ Βέρν), *Ὁ Μπάρμπα-Μοκροπόδης*, *Ἡ μικρὴ Ρωσίδα τῆς Ἀγίας Ἑλένης* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1936.—*Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες*, *Πρὸς τ' ἄστρα*, *Οἱ ὄρνιθες τοῦ Ταϊκούν*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1937.—*Τὸμ Σῶγερ* (τοῦ Μὰρκ Τουαίν), *Τὸ Μυστήριο τῆς ξανθῆς κούκλας*, *Ὅταν ἀναστήθηκε τὸ μαμμούθ*, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1938.—*Οἱ θαλασσόλυκοι* (τοῦ Κίπλιγκ), *Ἡ Γυφτοπούλα*, *Ὁ Καλὸς Γιαννάκης*, *Ὁ Κωστάκης θέλει — ὁ Κωστάκης δὲν θέλει*, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1939.—*Ἡ μικρὴ περιγκήπισσα*, *Γιάννης Καστέρας*, *Διλή*, *Παυλῆς καὶ Σία* κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1940.

Κάθε παραγγελία, συνοδευομένη ἀπὸ τὸ ἀντίτιμον, κατὰ προτίμησιν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀπευθύνεται: Πρὸς τὸ περιοδικὸν **«Διάπλασις τῶν Παίδων»**, *42 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.*